

Drsný, srdcervoucí příběh o zradě a krvavé pomstě.

JOHN GWYNNE

autor série *Věrní a padlí*

ZRÁDCE

ANTHONY RYAN

HOST

ANTHONY RYAN ZRÁDCE

PŘELOŽIL
TOMÁŠ JENÍK

BRNO
2025

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Traitor

Copyright © 2023 by Anthony Ryan

All rights reserved including the rights of reproduction
in whole or in part in any form

Cover design by Lauren Panepinto

Cover illustration by Jaime Jones

Cover © 2023 Hachette Book Group, Inc.

Maps by Anthony Ryan

Translation © Tomáš Jeník, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2894-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-2895-0 (ePUB)

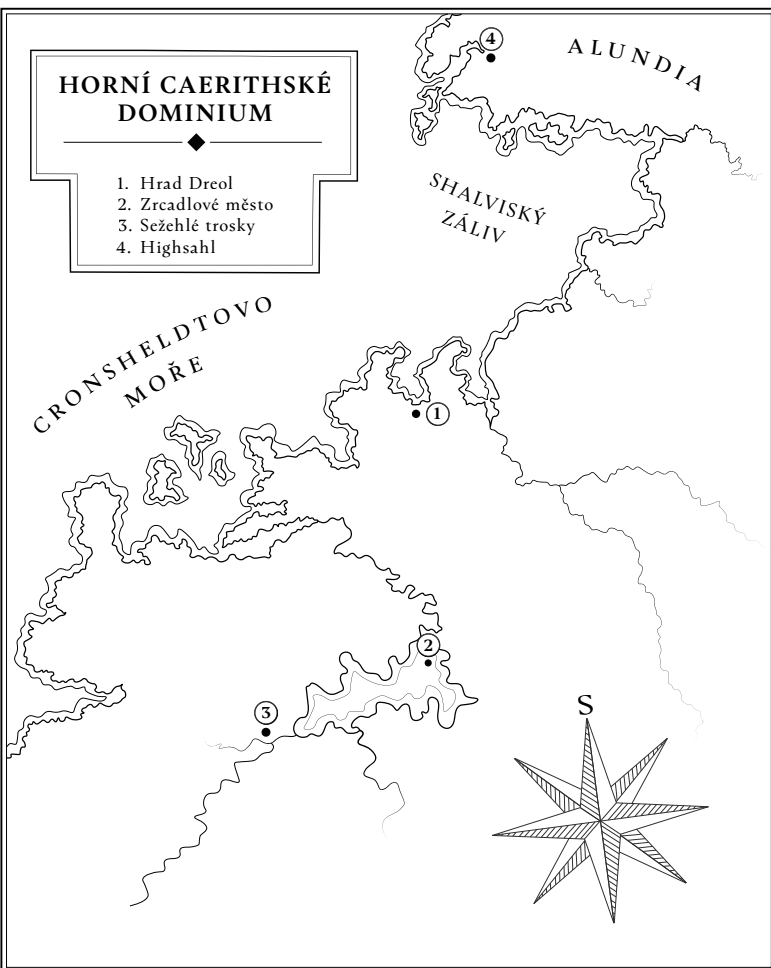
ISBN 978-80-275-2896-7 (MobiPocket)

*Věnováno památce zesnulého Davida Gemmella,
který mě naučil, že hrdinova pout
je vždy spíš tragická než triumfální.*

HORNÍ CAERITHSKÉ DOMINIUM

- 1. Hrad Dreol
- 2. Zrcadlové město
- 3. Sežehlé trosky
- 4. Highsahl

OSOBY A OBSAZENÍ

Alwyn Písař — zbojník, písař a později suplikant šermíř kompanie
Úmluvy

Evadine Courlainová — Oživlá mučednice a Vyvolená dáma Úmlu-
vy mučedníků

Roulgarth Cohlsair — rytíř konstábl Alundie, mladší bratr vévody
Oberhartha

Ducinda Cohlsairová — dcera Oberhartha a vévodkyně Celynne
Alundijské

Merick Albrisend — baron z Lumenstoru, synovec Oberhartha
Cohlsaira

Lohrent Lambertain — vévoda z Cordwainu

Gilferd Lambertain — syn a dědic vévody Lohrenta

Viruhlis Guhlmaine — vévoda z Rhianvelu, fanatický příznivec
Úmluvy

Lermin Aspard — vévoda z Dulsianu, vášnivý příznivec vlastních
obchodních zájmů

Therin Gasalle — dulsijský vyslanec na dvoře krále Arthina

Jacquel Ebrin — rhianvelský vyslanec na dvoře krále Arthina

Harldin Behrmain — rhianvelský duchovní ve službách Vyvolené
dámy, spoluvelitel Dámina štítu, dvojče Ildette

Ildette Behrmainová — rhianvelská duchovní ve službách Vyvole-
né dámy, spoluvelitelka Dámina štítu, dvojče Harldina

Erchel — zabitý zbojník s odpudivými spády

Shilva Sahkenová — vůdkyně zbojníků v Shavinské marce

král Arthin Algathinet — nezletilý král Albermaine, dříve Alfric Keville, syn princezny Leannor

princezna Leannor Algathinetová Kevilleová — sestra krále Tomase, matka a princezna regentka krále Arthina

Ehlbert Bauldry — rytíř proslulý svým válečnickým uměním, šampion krále Arthina

Altheric Courlain — zkušený a vysoce postavený rytíř, otec Evadine, rytíř maršál královského vojska

luminant Durehl Vearist — nejvýše postavený duchovní Rady luminantů, řídícího orgánu Úmluvy mučedníků

luminantka Daryhla Ahlpernová — členka Rady luminantů, vůdkyně ortodoxní frakce

ascendant Arnabus — významný duchovní Úmluvy mučedníků, později vůdce Reformované ortodoxní úmluvy

Magnis Lochlain — pretendent trůnu Albermaine, rovněž známý jako „Pravý král“

Lorine Bloussetová (dříve Lorine D'Ambrilleová) — vévodkyně z Shavinské marky, bývalá milenka zbojnického krále Deckina Scarla a známá Alwyna Písaře

Dervan Mandlíř — kapitán Vybrané komanie ve službách vévodkyně Lorine

Albyrn Panoš — suplikant a lord kapitán vojska Úmluvy

Ofihla Kurganová — suplikantka kapitánka vojska Úmluvy

Delric Jilohor — suplikant a hlavní léčitel vojska Úmluvy

Pytlová vědma — caerithská čarodějka a léčitelka, o níž se říká, že za pytlouinou skrývá ohyzdnou tvář. V caerithském jazyce rovněž známá *Doenlisch*

Wilhum Dornmahl — zostuzený rytíř přeběhlík, jenž sloužil Pretendentovi. Přítel Evadine z dětství. Voják vojska Úmluvy.

Eamond Astier — bývalý novic suplikant a dobrovolný člen Jízdní stráže vojska Úmluvy

Ayin — vojínka vojska Úmluvy a páže lady Evadine Courlainové

Juhlina (rovněž známá jako **Vdova**) — bývalá členka poutnické sekty Oblíbenců, vojínka Výzvědné kompanie vojska Úmluvy

Dlaždič — bývalý zbojník a voják Výzvědné kompanie vojska Úmluvy

Lilat — caerithská lovkyně, přítelkyně Alwyna

Eithlisch — Caerith s nadpřirozenými schopnostmi a velkým vlivem

Estrik — voják vojska Úmluvy, kastelán Dáminy skály

Desmena Lehvileová — povstalecká rytířka ve službách Pretendenta Magnise Lochlaina

Quintrell D'Elffir — minstrel a špeh ve službách vévodkyně Lorine Bloussetové

Adlar Přadlák — bývalý žonglér a voják Výzvědné kompanie vojska Úmluvy

Archel Shelvane — prozatímní guvernér vévodství Althiene

suplikant Hilbert Cukulet — bývalý vysoce postavený duchovní ve svatyni mučedníka Callina v azylovém městě Callintoru

Morieth — caerithský válečník jezdeckého klanu *paelith*

Corieth — caerithský stařešina z jezdeckého klanu *paelith*

Turlia — caerithská stařešina z válečnické kasty *taolisch*

Deracsh — caerithský stařešina a učenec

Shaelisch — prastará caerithská stařešina

CO SE DĚLO PŘEDTÍM...

Zpráva pro Radu luminantů Východní reformované úmluvy mučedníků — poznámka archiváře: pouze fragment. Datum a autor neznámí, ale pravděpodobně došlo k jeho sepsání několik let po dříve objeveném fragmentu.

Ve svých předchozích dopisech jsem vás oslovoval jako požehnané bratry z Rady — to už dělat nebudu. Nyní už je mi jasné, že nejste požehnaní, ale prokletí. To je pravda, kterou jsem odhalil při studiu Doznání Alwyna Písaře. Pravda, kvůli níž jste poslali vrahy, aby mě zamordovali. Teď je ze mě potulný nuzák bez domova, jehož jediným bohatstvím je nechtěná pravda. A jelikož je to jediná zbraň, která mi zbyla, budu jí vládnout.

Dříve jsem popsal vzestup Alwyna Písaře ze sirotka narozeného v bordelu na věrného pobočníka Oživlé mučednice Evadine Courlainové. Byla to dlouhá cesta provázená zradou, násilím a hromaděním tajemství a dvě z nich byla nejdůležitější. Zaprvé král Tomas Algathinet byl nemanželským synem šampiona sira Ehlberta Bauldryho, a tudíž neoprávněně seděl na albermainském trůnu. Zadruhé údajně nebeské vzkříšení Evadine Courlainové nebylo ve skutečnosti dílem serafilů, ale výsledkem kouzel caerithské čarodějky známé jako Pytlová vědma. Dále jsem podrobně popsal, jak byla Oživlá mučednice unesena a skupinou spolčených duchovních Úmluvy a albermainských šlechticů postavena před zmanipulovaný soud. Svobodu jí dulem se sirem Althusem Levallem vydobyl Alwyn Písař a také společný útok jejich loajálních vojáků z kompanie Úmluvy a hordy zbožných

chudáků. A potom uprchli do Shavinského hvozdu a těžce zraněného Alwyna odnesli s sebou.

Alwyn se zotavoval jen pomalu. Sir Althus mu způsobil těžké poranění hlavy, kvůli němuž ho stíhaly opakované trýznivé bolesti hlavy. Ve spánku ho navíc chodil mučit jeho zvrhlý a po zásluze zavražděný bývalý druh Erchel, jenž mu v přízračné podobě přinášel pozoruhodně přesné vize budoucích událostí.

Krátké období pobytu v hvozdu ukončil příjezd Evadinina otce lorda Altherika Courlaina, jenž jí přivezl pozvánku na jednání s králem Tomasem. Přes jisté pochybnosti jí Alwyn doporučil, aby pozvání přijala, a kompanie Úmluvy vytáhla ke svatému městu Athiltoru. Během tohoto tažení se pod Evadininu zástavu hrnuly početné houfy zbožných duší, jež výrazně rozšířily kontingent, který získala při pobytu ve hvozdu. Výsledek jednání v Athiltoru je důkladně zdokumentován, a tudíž postačí jen krátké shrnutí: Evadine získala formální uznání coby Oživlá mučednice a přísahala věrnost králi Tomasovi.

Zavázána přísahou koruně musela poté Evadine přijmout rozkaz od krále Tomase vyrazit do nepokojného Alundijského vévodství. Tam měla obsadit zříceninu hradu Walvern a demonstrovat tak autoritu krále i Úmluvy. Před odjezdem se Alwyn vydal hledat informace o Alundii do knihovny Úmluvy, kde se znovu setkal s ascendantem Arnabem, duchovním, jenž vedl zinscenovaný proces proti Oživlé mučednici. Klerikovy tajemné narážky na Pytlovou vědmu vzbudily v Alwynovi podezření a pokusil se z něj dostat víc informací násilím, ale při tom jej vyrušila princezna Leannor, sestra krále Tomase. Při tomto setkání Alwyn pochopil, že princezna udržuje svého bratra na trůně především díky rozsáhlé síti špehů.

Na výpravě do Alundie dál Alwyna pronásledovaly zlé sny, v nichž se mu zjevoval odpudivý Erchel. Tento otravný duch jej však také včas probudil, aby zachránil sám sebe i Evadine před útokem nájemných zabijáků. Totožnost toho, kdo je najal, nicméně zůstala utajena.

Po příjezdu na alundijskou hranici přetrpěli Evadine s Alwynem napjaté setkání s vévodkyní Celynne Cohlsairovou, manželkou vévody Oberhartha, a lordem Roulgarthem Cohlsairem, vévodovým bratrem a velitelem jeho vojska. Jasně se ukázalo, že nejsou vítáni.

Evadine přesto neohroženě dovedla kompanii Úmluvy k Walvern-skému hradu, ale zjistila, že se nachází v žalostném stavu. Evadine nařídila rekonstrukci tvrze a začala hlídkovat v okolní krajině. Alwyn a Wilhum Dornmahl, bývalý šlechtic a Evadinin kamarád z dětství, nyní velitel její Jízdní stráže, objevili vypálenou svatyni a několik poutníků zavražděných fanatickými alundijskými kacíři. Dopadli ty zločince, část jich zajali, ostatní pobili a při tom osvobodili jedinou přeživší masakru poutníků, jistou paní Juhlinu, které Alwyn později říkal prostě Vdova.

Krátce nato přitáhl k hradu se značnou silou vojska lord Roulgarth a dožadoval se vydání zajatců. Alwyn jasně říká, že následné činy Oživlé mučednice vedla snaha vyhrotit doutnající krizi v Alundii. Dovolila proto pomstychtivé Vdově zajatce popravít oběšením na hradbách, čímž nedala lordu Roulgarthovi jinou možnost než zahájit obléhání, nebo se podvolit autoritě koruny.

Alwyn popisuje následný boj o vládu nad hradem Walvern jako vyčerpávající a zdlouhavou záležitost, kterou kompanie Úmluvy podstoupila v naději, že král Tomas splní slib a přijde Oživlé mučednici na pomoc, pokud by se ocitla v nebezpečí. Královské vojsko, osobně vedené princeznou Leannor, se však obtěžovalo dostavit až poté, co k hradu přitáhl i sám vévoda Oberharth s veškerou vojenskou silou vévodství. V následném boji Evadine vévodu zabila a obléháním vyčerpané alundijské síly byly nedlouho poté rozprášeny.

Rodu Algathinetů teď ležela u nohou celá Alundia s výjimkou přístavního města Highsahlu, který ovládala vévodkyně Celynne. Zármutkem trýzněná a údajně šílená vévodkyně odmítla všechny nabídky vyjednávání, čímž přinutila Leannor vydat rozkaz k útoku. Alwyn líčí, jak si upevnil svou válečnickou pověst, když zorganizoval hlavní

útok do průlomu. V čele malého předvoje potom vpadl do vévodské tvrze, kde s hrůzou zjistil, že se Celynne a celý její dvůr raději otrávil, než by padli do zajetí. Jako jediná přežila malá lady Ducinda Cohl-sairová, kterou Alwyn zachránil, když ji neprodleně odvezl a předal do péče suplikanta Delrika, léčitele kompanie Úmluvy.

Po pádu Highsahlu byla lady Ducinda odvezena na dvůr krále Tomase, kde ji zasnoubili se synem princezny Leannor Alfrikem. Princezna Leannor rozkázala Alwynovi a siru Ehlbertu Bauldrymu, aby dopadli lorda Roulgartha, jenž nyní velel řídnoucí tlupě alundijských vzbouřenců. Díky svým zbojnickým schopnostem vypátral Alwyn jistého bývalého vzbouřence, pocitem viny pronásledovaného lotra, který nicméně souhlasil, že je výměnou za příslib bohatství dovede k Roulgarthovi. Pod vedením tohoto zrádce potom pronásledovali Roulgartha a jeho synovce Mericka Albrisenda až do hor na hranicích s caerithským dominiem.

Alwyn vypráví, jak odbojného Roulgartha dostihli, ale než kdokoliv stihl zasadit jedinou ránu, zrádce, jehož vlastní proradnost patrně dohnala k šílenství, zařval tak mocně, že se z hory nad nimi utrhł obrovský kus sněhu a ledu. Alwyna strhla lavina a pomláceného, ale zázračně živého jej odnesla na území Caerithů.

Zatímco Alwyn ležel uvězněný pod hromadou sněhu, znovu se mu ve snu zjevil duch Erchela. Tentokrát mu potměšilý přízrak naservíroval vidění nadcházející smrti krále Tomase.

Nakonec ho neochotně zachránila skupinka Caerithů a jeho okamžité popravě zabránila jenom zmínka o dřívější známosti s Pytlouvou vědmou. Caerithové ji znali jako *Doenlisch* a očividně se jednalo o významnou osobnost, která se těšila bezpodmínečné úctě. Caerithové rovněž zajali Roulgartha s Merickem a ušetřili je jenom na Alwynovu přímľuvu. Při pobytu u Caerithů se Alwyn spřátelil s lovkyní jménem Lilat, která mu ukázala prastaré trosky kdysi mocné civilizace. Sklíčený a pomstychtivý Roulgarth napřed Alwynovi při souboji uštedřil důkladný výprask, ale potom se Alwynovi podařilo

přesvědčit ho, aby jej učil šermířskému umění. Pro tu myšlenku ho získal hlavně argumentem, že bude mít aspoň příležitost každý den ho seřezat.

Alwynův čas u Caerithů se nachýlil po příchodu mystika známého jako *Eithlisch*, osoby impozantních rozměrů, která se u Caerithů těšila jen o málo menší úctě než *Doenlisch*. *Eithlisch* přiměl Alwyna, aby ho následoval do srdce nedaleké hory, kde našli jeskyni plnou prastarých kostí. V tomto místě staví Alwynovo vyprávění zbožného učence před nejtěžší zkoušku, protože popisuje dění, které lze nazvat jedinečným a nepřirozeným.

Alwyn tvrdí, že se tehdy prstem dotkl prastaré vraní lebky a jeho mysl to jaksi přeneslo do dob dávno minulých. Ocítl se ve věži, kterou mu dříve ukázala Lilat, jenže v době, kdy ještě shlížela na nedaleké nezničené město. A tam prý také hovořil s mužem, jenž sám sebe nazýval dějepiscem. Alwyn se dovtípil, že se museli už dříve setkat, přestože si na žádné takové setkání nepamatoval. Pochopil, že s dějepiscem už dříve hovořilo jeho budoucí já a že právě on je autorem caerithské knihy, kterou Alwynovi svěčila Pytlová vědma. Před koncem onoho zvláštního setkání se Alwyn stal také svědkem zničení města jeho vlastními obyvateli a uvědomil si, že se jedná o začátek událostí, jimž říkáme Pohroma.

Z toho tajemného snu se Alwyn probudil v horách ve společnosti Lilat. Ta ho informovala, že se má vrátit k vlastním lidem a ji že *Eithlisch* poslal najít *Doenlisch*. Roulgarth s Merickem směli zůstat u Caerithů, přičemž alundijskému pánovi propůjčil *Eithlisch* roli *Vahlische*, mistra meče.

Alwyn a Lilat se vydali na Walvernský hrad. Cesta je vedla přes krajinu zpustošenou válkou, která se za dobu jeho nepřítomnosti ještě zhoršila a místy se zvrhla ve zvěrstva páchaná jménem Oživlé mučednice. Po příchodu na Walvern povýšila Evadine Alwyna na velitele Výzvědné kompanie. Stal se tak de facto arcíšpionem Oživlé mučednice, což byla role, která mu náramně seděla.

Nedlouho poté se na hrad dostavil královský posel se zprávou o opětovném rozdmýchání Pretendentovy vzpoury. Magnis Lochlain, falešný uchazeč o královský trůn Albermaine, znovu povstal a spojil se s vévodou z Althienne. Vévoda Guhlton Pendroke, otec padlé vévodkyně Celynne, vypověděl věrnost Algathinetům, aby se pomstil a vyrval z jejich rukou svou vnučku.

Evadine se rozhodla dodržet přísahu věrnosti králi Tomasovi, přestože jí Alwyn radil, aby nechala nejnovější krizi doběhnout a potom se usmířila s vítězem. Kompanie Úmluvy vytáhla na hlavní město a cestou nabírala nové rekruty. Následná výprava je dobře známa všem, kdo studovali životní dráhu Oživlé mučednice, tato epizoda si vysloužila označení Pochod obětování, protože při něm mnoho lidí zemřelo vyčerpáním a hladu. Přes strašlivé ztráty doputovala horda zbožných chudáků až na místo, kde se kompanie Úmluvy setkala s královským vojskem pod vedením princezny Leannor.

V tu dobu vyslal Pretendent posla, lady Desmenu Lehvilleovou, která tvrdila, že král Tomas byl při jedné potyčce zajat, ale Alwyn díky noční můře s Erchelem věděl, že je to lež. S vědomím, že Evadinina bezpečnost závisí na rychlém ukončení této krize, Alwyn navrhl princezně Leannor, aby pozvala Pretendenta na jednání pod záminkou, že si chce vyslechnout jeho podmínky. Ve skutečnosti měl ale Alwyn získat příležitost využít svého daru rozpoznávat lži.

Obě vojska se k sobě přiblížila v mělkém údolí severně od hlavního města Couravelu. K Alwynovu překvapení vyšlo při jednání najevo, že krále Tomase nezabil Pretendent, ale vévoda Guhlton. Rozzuřená tím zjištěním vytrhla princezna Leannor dýku od pasu a vévodu na místě zabila, což odstartovalo bitvu. Díky tomu, že Alwyn šikovně rozmístil vojáky kompanie Úmluvy, podařilo se v následné vřavě Pretendenta zajmout a jeho horda byla po strašlivé řeži konečně poražena. Bitvu v Údolí vyvrcholila Pretendentova válka.

Po tomto vítězství si zajatý Pretendent vyžádal, aby Alwyn sepsal před popravou jeho doznání. Při té příležitosti se Alwyn dozvěděl,

že Magnis Lochlain skutečně je nevlastním synem Tomasova bratra Arthina, jenž zemřel dřív, než stihl usednout na trůn. Poté co Alwyn na vlastní oči viděl Lochlainovu hrůzostrašnou smrt, popisuje krátkou epizodu zahorklého opíjení, které ukončila zpráva jeho špehů, že Rada luminantů sbírá vlastní kompanii Úmluvy a kuje pikle proti Oživlé mučednici.

Evadine neochotně dala Alwynovi svolení jet prošetřit podezřelé dění ve Strašidelné tvrzi v Shavinském hvozdu. Hned po příjezdu tam však Alwyn padl spolu s Vdovou, Lesákem a Dlaždičem do zajetí. V částečně pobořené tvrzi přišel zajatého Alwyna navštívit jistý Danick Thessil, zbojnický vůdce, o němž si Alwyn myslel, že zahynul při masakru v Mechovém mlýně, ale teď velel sílící armádě Rady luminantů. Vzápětí se na scéně znovu objevil také tajemný ascendant Arnabus a spolu s ním luminant Durehl Vearist. Společně se pokusili Alwyna donutit, aby jim vypověděl, jak doopravdy došlo ke vzkříšení Oživlé mučednice.

Po prvním kole mučení se do cely vrátil Arnabus a Alwynovi přiznal, že je ve skutečnosti prastarým čarodějem a bývalým společníkem Pytlové vědmy. A že se mnoho let marně snažil získat zpět její ztracenou přízeň. Když Arnabus odešel, dumal Alwyn o svém osudu, a tehdy ho přišla vysvobodit Lilat. Před bitvou v Údolí ji poslal pryč, ale ona ho vystopovala až do Strašidelné tvrze a díky svému mimořádnému daru proniknout do prastarých budov ho vysvobodila. Společně pak zachránili Vdovu a ostatní, načež se pokusili z tvrze uprchnout.

Byli však odhaleni, a když se dostali do úzkých, vrhli se Alwynovi společníci do boje a Lesák v něm zahynul. Nakonec je zachránil příjezd Evadine a Wilhuma v čele Jízdní kompanie, po němž se vojáci Rady rychle dali na útěk. Alwyn pronásledoval lesem Arnaba, ale místo toho našel luminanta Durehla. S obtížemi potlačil pomstychtivý vztek a nevztáhl na něj ruku. Evadine však tak milosrdná nebyla.

Vzápětí následuje to, co byste vy, prokletí bratři, nazvali nejvyšším rouháním. Ve zkratce, Alwyn Písař v rozporu s doktrínou Reformované úmluvy tvrdí, že luminant Durehl nezemřel vlastní rukou. Ne, byl zavražděn, a to rukou Oživlé mučednice. Ba co víc, Alwyn stvrzuje své zatracení, když líčí, jak poté s Evadine Courlainovou ulehli v chlípném svazku a koupali se při tom v krvi zavražděného klerika. Jak nejspíš i ten nejlínější student dějin ví, vše, co následovalo, pramení z tohoto hříšného skutku.

Samozřejmě mám ještě mnohé, co bych vyprávěl, mnoho pravd, které bych vmetl do tváře vaší falešné Úmluvě. Vroucně doufám, že tyto pravdy přivedí váš pád, prokletí bratři, protože si to zasloužíte, jak nyní s potěšením vyložím...

ČÁST PRVNÍ

Královny sestry si říkáte, ale je to jen prázdný titul. Protože mi bylo samotnými serafily odhaleno, že vaše moc pramení z klamu. Vaše primitivní a zlovolná vláda nestojí na ničem jiném než na prázdných legendách, kterým říkáte bohové, a u moci se udržujete jenom mrzkým útlakem.

Lhářkami vás nazývám.

Zlodějkami vás nazývám.

Vražedkyněmi vás nazývám.

Jste jen falešné královny, zatímco já díky božské podstatě požehnané Úmluvy mučedníků jsem jediným skutečným panovníkem ve světě tyranů. Chtěly jste znát mou odpověď, prokleté sestry. Teď ji máte.

Výňatek z *Epištoly mučednice Evadine*
královnám sestrám z Ascarlie

PRVNÍ KAPITOLA

Co víš o malecitech, Alwyne?

Slova se ke mně drala přes mlhu postkoitální zmatenosti. Moje hrud', lepkavá potem a pokrytá listím a kusy větviček, se zvedala a klesala v rytmu s podobně ušpiněným Evadininým nahým tělem. Pohnul jsem se a ona tiše zasténala, její tmavé kadeře mi sklouzly do mrkajících očí, kterými jsem se s narůstajícím zděšením rozhlížel po okolí. Tucet kroků od nás ležela mezi kořeny letitého dubu mrtvola luminanta Durehla Vearista. V přivřených očích měl prázdný, nevidoucí pohled a z hluboké sečné rány na krku už mu přestala vytékat krev. *Evadine ho podřízla, vzpomněl jsem si. Oživlá mučednice vraždila... Nebo to byla první spravedlivá poprava samozvané královny ascendantky.*

Co víš o malecitech, Alwyne? Zase ta otázka, pronesená Sihldiným hlasem a pátravým tónem, jaký používala, když chtěla nějakou vědomost spíš sdělit než ji slyšet. Pamatoval jsem si den, kdy mi tu otázku položila, protože k tomu došlo krátce po mém příjezdu do Báně. V té době jsem toho z jejího učení ještě moc nepobral, při pokusech opsat dopisy jsem předváděl trapnou nemotornost a její četné otázky odhalovaly ostudnou nevědomost mladíka, jenž se považoval za světáka. Už tehdy si mě získala. Příslib toho, co nabízela, byl příliš lákavý, a když se zeptala na malecity, odpověděl jsem s horlivou pohotovostí.

Jsou pramenem zla ve světě, vyslovil jsem nahlas pravdu, kterou znali všichni, kdo vyrostli ve víře v Úmluvu, nebo jako v mém případě na jejím okraji. *Oni jsou ti zlí a Serafilové jsou dobří.*

Tak nám praví svitky. Sihlda souhlasně sklonila hlavu, ale jako vždy její lekce neskončila zodpovězením jen jediné otázky. Ale viděl jsi někdy nějakého malecita? Slyšel jsi jejich hlas?

Samozřejmě že ne. Nikdo je neviděl ani neslyšel. Dokonce ani vyšinutý fanatik Podkoní, nejzbožnější ze všech zbojníků, nikdy netvrdil, že by měl osobní zkušenost s malecitem, i když neustále otravně žvanil o jejich proradnosti. *Takhle oni nepracují*, odpověděl jsem. *Neževují se lidem, oni...* Moje nedovzdělané mladší já těžko lovalo vhodná slova. *Oni lidi ovlivňují, pronikají jim do duší.*

Pronikají? zeptala se Sihlda s nepatrným úsměvem a povytažením obočí, které mi napovědělo, že jsme dospěli k jádru lekce. *Nebo jsou pozváni dál?*

Evadine znovu zasténala, tentokrát lehce tázavým tónem. Trhla sebou a ztuhla přitisknutá ke mně, očima rozšířenými překvapením se mi zadívala do tváře. Na vteřinu jsem měl pocit, že v nich vidím obvinění, svrastělé čelo a ztuhlé koutky úst, které mohly dokonce značit výčitku. Ale to všechno hned zmizelo, Evadine se široce usmála a položila si tvář na moji hrud'. Dotek její kůže, teplé, hebké a nádherné, ve mně vyvolal čerstvé vzednutí chťiče, stejně jako její štíhlé svalnaté tělo olepené listím a hlínou. Jak dlouho jsme leželi propletení na té zemi?

Pokusil jsem se vylovit z paměti podrobnosti té události a našel jenom snový vír uvolněné touhy a zmatku. Rád bych svedl skutečnost, že jsem obcoval jak zdivočelé zvíře na dohled zavražděného významného klerika, od jehož krve jsem byl navíc celý zacákaný, na vlivy nějakých tajuplných sil nebo na dočasné šílenství. Ale jak už jistě víš, ctěný čtenáři, nikdy bych se nesnížil k banálním lžím. Ošklivou, nepřikrášlenou pravdou je, že Oživlá mučednice Evadine Courlainová a já jsme se poddali krvi zbrocenému smilnění dobrovolně, a já nehodlám předstírat, že to bylo jinak, abych se vyhnul tíze všeho, co následovalo.

„Měli bychom... se obléct,“ řekl jsem, i když jsem to rozhodně udělat nechtěl. Její dotek byl silnější než jakákoliv droga.

„Ano,“ souhlasila, položila si hlavu na mých prsou pohodlněji a začala mě konečky prstů hladit na tváři. „Měli...“

Malecit... Jiný hlas formuloval jinou otázku, tentokrát nevyslovenou. Byl to hlas, před kterým jsem uhnul a přesvědčil sám sebe, že pro nesl odpornou a zjevnou lež. Pamatoval jsem si, jak jsem se mu zprvu vysmál, ale potom jsem vystřízlivěl, když jsem z jeho tváře vyčetl, že to myslí vážně. Zrovna jsem dokončil vyprávění, které toužil slyšet, popsal jsem mu události svého života až do chvíle našeho tajemného setkání a vše zakončil vyslovením vroucného přání vrátit se po bok Evadine.

Přes to všechno? zeptal se mě a z tváře mu číselá výčitka smísená s nechápavostí. *Přestože víš, co je zač?*

Kráčí po spletité a obtížné cestě, to je pravda, začal jsem, ale on jen netrpělivě zavrtěl hlavou.

To nemyslím. Naklonil se ke mně a při pohledu do mojí tváře vytréštil oči pochopením. *Ty to ještě nevíš,* zamumlal. *Samozřejmě.*

Co nevíš? chtěl jsem vědět.

Ryk plný zlosti a šílenství se přibližoval. Bylo mi jasné, že nemáme moc času.

To, co jsi mi řekl, vysvětlil, potom si povzddechl a zavřel oči. *To, co mi řekneš o Evadine a její pravé povaze.*

Zůstal jsem na něj zírat, nechápavě, ale také vyděšeně. Nechtěl jsem ho pobízet, ale on mi to stejně řekl. *Evadine, prohlásil, slouží malecitům.*

Až zvuk rohů ji definitivně probral, při jejich vzdáleném, ale nezaměnitelném zatroubení rozmrzele zabručela. *Lovecký roh,* došlo mi. *Ale kdo loví koho?*

„Zajímalo by mě, kam se poděl Ulstan,“ vzdychla Evadine. Posadila se a rozhlížela se po svém válečném oři. Zahlédla ho, jak tucet kroků od nás okusuje listí z jalovcového keře, vstala a oprášila si listí a hlínu z nahých boků. Pohled na její tělo, bledé, ale místy zarudlé, ve mně vyvolalo další příval neuvážené touhy, a raději jsem odvrátil zrak.

Bohužel mi pohled hned padl na bezkrevnou, povislou prázdnotu obličej luminanta Durehla.

Nejpřednější duchovní v království, věděl jsem. Nejsilnější hlas v Radě luminantů, zavražděný Oživlou mučedníci, opředenu legendou postavenou na lži...

„Alwyne.“ Zvedl jsem hlavu a zjistil, že se na mě Evadine dívá s potlačovanou podrážděností. „Oblékni se,“ dodala a sama si přetáhla černou bavlněnou halenu přes hlavu.

Lovecký roh znovu zatroubil, tentokrát o něco blíž, a já se několik příštích chvil snažil v horečném spěchu obléknout. Naštěstí jsem to stihl rychle, protože po nedávném zajetí a útěku ze Strašidelné tvrze mi zbyly jenom kalhoty, halena a boty a k tomu opasek s mečem a několika dalšími ukradenými zbraněmi. Evadine přijela v plné plátové zbroji, a tak jsem jí musel pomoci jednotlivé části nasadit a jakžtakž dopnout, než se k nám z lesa donesl dusot příjíždějících koní. Utáhl jsem jí řemínky na posledním holenním chrániči a v duchu žasl nad tím, jak snadno to šlo všechno svléknout.

Jakmile jsem zahlédl mezi stromy první záblesk koně a jezdce, tak jsem zrekvírovaný falchion. V tvrzi tábořilo přes sedmdesát vojáků Rady, takže dávalo smysl, že jich pár při útoku Evadininy jízdy uniklo. Při pohledu na dobře známý lesk modré smaltované zbroje jsem ale zase ruku se zbraní spustil.

„Wile!“ vykřikla Evadine a zvedla ruku na pozdrav. V reakci na to kapitán Jízdní kompanie Úmluvy pobídl koně do klusu a dalších šest jezdců ho následovalo. Než k nám dojeli, sklouzl jsem pohledem na zavražděného luminanta.

„Porušil zákony,“ pronesla Evadine, a když jsem se k ní obrátil, uviděl jsem v jejích očích vážně míněné ujištění. „Zákony vydané Úmluvou a korunou. Zasloužil si smrt.“

„Já vím,“ odpověděl jsem tiše, protože Wilhum zrovna kousek od nás přitáhl koni otěže a sesedl. „Ale přesto tě prosím, dovol svému písaři převyprávět ten příběh. Pravda nám nepomůže.“

Přes tvář jí přelétl stín podráždění, výraz člověka přesvědčeného o své pravdě, ale donuceného k přetvářce. Byl to jen prchavý okamžik a hned pominul, ale mám takový pocit, že to byl od Evadine Courlainové poslední ústupek zdravému rozumu. Zanedlouho už královna ascendantka nebude mít sebemenší chuť skrývat své zločiny, protože pro ni to žádné zločiny nebyly.

„Tak dobře,“ zamumlala. „Vyprávěj, lásko moje.“

„Evie.“ Wilhum si strhl přilbu z hlavy, od pusy mu stoupala pára a znepokojeným pohledem si prohlížel Evadininu zašpiněnou tvář a zbroj. „Nestalo se ti nic?“

„Ani škrábnutí,“ ujistila ho.

„Mně taky nic není,“ oznámil jsem mu. „Ale poškrábaný jsem ažaž.“

Wilhum se pobaveně šklebil, když si mě prohlížel, a potom zavrtěl hlavou. „Já jí říkal, že i bez naší pomoci dokážeš vyklouznout z každé pasti.“ Veškerý humor ho přešel, když zahlédl mrtvolu luminanta. Ačkoliv už po Evadinině boku strávil docela dlouhou dobu, nikdy v sobě neobjevil kdovíjaký náboženský zápal, ale dokonce i on při tom pohledu zbledl. „Je to...?“

„Je,“ potvrdil jsem. „Luminant Durehl a já jsme byli zajatci ve Strašidelné tvrzi. Vylákal ho tam ascendant Arnabus, to odporné stvoření, které řídilo proces u hradu Ambrisu. Arnabus se patrně už mnoho let pokoušel ovládnout Úmluvu.“ Lítostivě jsem si povzdechl a přidřepł vedle Durehlova těla. „Vyprávěl mi, jak mu Arnabus šeptal do ucha o nebezpečnosti Oživlé mučednice a jak přesvědčil Radu, aby sebrala vlastní vojsko. Až po svém zajetí poznal tenhle parchant nešťastná, jak velkou chybu udělal. Když jsme se vysvobodili, řekl jsem mu, ať utíká do lesa, že si ho tam později najdu. Ale zdá se, že ho Arnabus nebo Danick Thessil našli dřív.“

„Danick Thessil?“ zeptala se Evadine.

„Velitel vojska Rady. Voják, který utekl ke zbojníkům a kterého jsem měl od Mechového mlýna za mrtvého. I když mám pocit, že touhle dobou si říká jinak.“

„Zbojník bude znát v tomhle lese spoustu míst, kam se dá schovat,“ poznamenal Wilhum.

„On se nebude schovávat,“ namítl jsem. „S Arnabem budou pospíchat nejkratší cestou do Athiltoru, aby tam shromáždili co nejpočetnější vojsko. Měli bychom očekávat, že Rada vydá proti Vyvolené dāmě nějaký odsuzující edikt, ve kterém ji označí za kacířku.“ Vstal jsem a omluvně se na Evadine zamračil. „Vím, že ses tomu chtěla vyhnout, ale Úmluva mučedníků se rozštěpí. Mezi věřícími dojde ke schizmatu.“

„Vyvolená dáma se těší lásce a oddanosti obyčejných lidí a věřících,“ prohlásil Wilhum.

„Ne všech. Úmluva existovala ve své současné podobě po stovky let. Lidi se po generace mohli uklidňovat její stálostí. To přes noc jen tak nezmizí.“ Potom jsem stočil zrak k Evadine a zcela popravdě pronesl: „Nenech se mýlit, má paní. Budeme muset svést další válku.“

„Jau! Pfff...“ Dlaždič zatnul zuby, když mu Ayin jehlou sešívala maso a kůži kolem nejhorší řezné rány. Špeh s úzkou tváří se třásl úsilím snést bolest a spolknout proud sprostých nadávek. Ayininu pověst znali všichni veteráni kompanie Úmluvy a většina byla dost chytrá na to, aby si v její přítomnosti dávala pozor na pusu.

„Přestaň kvičet jak podsvinče,“ vyplísnila ho a zručně při tom protahovala nit skrz okraje rány.

„Měl jsi štěstí,“ informoval jsem Dlaždiče při pohledu na jeho poranění, šikmé, dobré čtyři palce dlouhé seknutí od čelisti po krk. „O kus níž a skončil bys jako oni.“

Kývl jsem hlavou směrem k hromadě mrtvých, kterou tvořili vojáci Rady, tedy až na tři výjimky: dva Wilhumovi jezdcí padlí při potyčce a jedna rozložitá postava bez jakékoliv zbroje. Vedle mrtvoly dřepěla Vdova, která se rozhodla, že připraví tělo Liahma Lesáka na cestu do hrobu, omyje mu obličej a ruce, než mu je položí na prsa. Neměl jsem pocit, že by byli přátelé, a vlastně jsem si dokázal vybavit

jenom pár ojedinělých případů, kdy Vdova s bývalým dřevorubcem prohodila aspoň pár slov. Ale vždy to byla zvláštní žena a smysl jejího počínání člověku občas unikal.

„Ať se mrtví postarají o mrtvé,“ vyslovil Dlaždič nahlas tradiční zbojnické rčení. Podíval jsem se na něj a všiml si, jak lačně zírá na zajatce. Bylo jich asi dvacet, bez zbroje a zbraní vypadali mnohem menší a krčili se pod přísnými pohledy strážných.

„Slíbil jsi mi to, můj pane,“ řekl mi Dlaždič tónem, který mi připomněl, proč ho tak nemám rád.

„Slíbil jsem ti Danicka Thessila,“ připomněl jsem mu. „Takže si budeš muset počkat, přinejmenším do Athiltoru.“ Obrátil jsem se k Ayin a uviděl, jak dělá uzlík na konci úhledné řady stehů. „Až to doděláš, společně prohledáte celou tvrz. A těla taky. Chci vidět každý kus papíru, popsany i nepopsany.“

Lilat jsem našel na zlomeném sloupu, který tvořil část nejmenší západní brány tvrze. Pozorovala, jak vojáci Úmluvy nedaleko kopou hromadný hrob, a nechápavě vraštila čelo. „Ukládáte je do země,“ prohlásila caerithsky, jak jsme měli ve zvyku, kdykoliv jsme spolu zůstali sami. „To děláte, abyste pohnou půdu?“

„Takhle..“ začal jsem a zase ztichl, protože nad zvykem pohřbívat mrtvé do země jsem se do té doby nikdy nezamyslel. Věděl jsem, že Caerithové jednoduše odnášejí své zesnulé milované do lesa a nechají je tam shnít. *Kromě těch pár vyvolených, které uložili do jeskyně pod horou,* připomněl jsem si. Při vzpomínce na všechny ty nakupené kosti mi přeběhl mráz po zádech. „Takhle to tady prostě děláme,“ odpověděl jsem nakonec a chvíli hledal to správné slovo. „*Jurihm.*“ To znamenalo jak zvyk, tak tradici, v závislosti na výslovnosti.

„*Jurihm,*“ zopakovala lovkyně a neurčitě přikývla. Pak se trochu napjala, když pohledem zabloudila k Evadine, která stála na ústředním nádvoří tvrze. Před ní klečel jeden ze zajatců, s rukama svázanýma za zády a hlavou skloněnou se třásl pod tíhou upřeného pohledu Vyvolené dámy. Pokládala mu otázky, jež jsem neslyšel, ale v její

tváři jsem nenacházel nic z prosebného klidu, který jsem si pamatoval z jejích dřívějších setkání se zajatci. Věděl jsem, že se její vztah k našim nepřátelům změnil v době mé nepřítomnosti, kdy mě měsíce považovala za mrtvého a v Alundii dál zuřila vzpoura. V kompanii Úmluvy kolovalo mnoho polohlasně vyprávěných historek o tom, jak zlostně odsuzovala zajaté alundijské vzbouřence a víc než pár si jich zatancovalo na konci provazu, když odmítli odvolat svou herezi.

„Tys s ní ležel,“ prohlásila Lilat. Bylo to prosté nevzrušené konstatování faktu v jazyce, kterému nikdo v doslechu nemohl rozumět. Přesto jsem sebou při její holé upřímnosti instinktivně trhl. „Cítím ji z tebe,“ dodala na vysvětlenou a dál si mě klidně, jenom s lehce povytaženým obočím prohlížela.

Z její bezvýrazné tváře jsem nedokázal vyčíst žádnou emoci, která by s tím prohlášením souvisela. Napadlo mě, že by mohla žárlit, ale připadalo mi to nepravděpodobné. Možná ji rozčilila moje neopatrnost, protože i ona si uvědomovala, jak nebezpečné bylo to, co se v lese odehrálo. Ani tentokrát mě však nezklamal můj dar číst ve tvářích a držení těla druhých. Po chvíli důkladnějšího zkoumání jsem si všiml nepatrně svraštělého obočí, které svědčilo o něčem znepokojivějším, než je žárlivost nebo zlost: o zklamání.

Ocitl jsem se ve zcela výjimečné situaci: neměl jsem na to co říct, dokázal jsem jí jenom pohled tupě opětovat, dokud se znovu nezadívala na Evadine. „*Morkleth*,“ pronesla Lilat. „Pamatuješ si to slovo?“

Pamatoval jsem si ho, ale přičil se mi jeho význam. „Ona není prokletá,“ namítl jsem.

„Má i jiné významy. Muž, jemuž jsi říkal řetězník, byl *morkleth*. Nejen prokletý, ale i vyvrhel. Nedopustil se žádného činu, který by tvoji lidé označili za zločin, ale přesto *Eithlisch* prohlásil, že se ho mají ostatní stranit, a vyhnal ho. Úkolem *Eithlische* je nacházet ty, kdo Caerithy jednoho dne ohroží.“ Kývla směrem k Evadine, která mezitím přistoupila blíž ke shrbenému zajatci a tvrdým, úsečným tónem ho

zasypávala otázkami. „Nestrpěl by, aby žila mezi námi. Zajímalo by mě, proč to tvoji lidé dovolí.“

Evadine slouží malecitům... Přitáhl jsem si uloupený plášť těsněji k tělu, abych skryl zachvění, a při odchodu jsem polohlasně prohodil: „Nerozumíš jí, ani nám ne. Není to tvoje země.“

„*Morkleth* páchne stejně,“ odpověděla tiše, ale tak, že jsem ji na odchodu jasně slyšel. „Všude páchne stejně.“

Než jsem stačil dojít na nádvoří, padl už zajatec na všechny čtyři, obličej tiskl k prastaré popraskané dlažbě a pod nápořem Evadinina výslechu vzlykal. „Kolik vojáků je v Athiltoru?“ zavrčela a sklonila se, aby mu otázku zařvala do ucha. „Tak kolik, ty nevěřící pse?!“

„J-jsem...“ koktal chlapík a teklo mu při tom z nosu i oči. „Jsem akorát... obyčejnej voják, m-má paní. Přidal jsem se k nim akorát proto, že platí celej stříbrňák za první tejdenn...“ Neviděl jsem na něm žádné známky mučení, takže ho ke spolupráci přiměla jenom čirá hrůza.

„Stříbrňák?“ Evadine se zamračila ještě zlověstněji. „Tys prodal svoji duši za kovový kotouč?“

„M-mám... děti, m-má paní,“ drmolil. „Jejich máti minulou zimu umřela, takže jsme je museli nechat u jejich báby. Musím je živit...“

Tahle zmínka o budoucích sirotcích, ať už byli skuteční nebo jenom výplodem smrtelného strachu, nemohla Evadinino odhodlání zvíkat. „Otec by měl jít svým dětem příkladem,“ oznámila mu a sáhla po dýce. „I kdyby ho to mohlo stát život.“

„Mohl bych si toho muže na chvíličku vypůjčit, má paní?“ zeptal jsem se a přistoupil blíž. Za to vyrušení jsem si vysloužil krátký vztek-lý pohled, ale hned se zase ovládla a oddálila ruku od jílce dýky. Usmál jsem se a výmluvně kývl hlavou k poňukávajícímu muži na zemi. Přikývla, ustoupila stranou a nechala mě, abych si dřepel vedle zajatce.

„Pomůžu ti nahoru, jo?“ řekl jsem, chytil ho za ramena a lehce ho zvedl do sedu. Když se narovnal, uviděl jsem před sebou tvář muže

kolem třicítky. Měl několik jizev, starých i nových. Na první pohled to byla tvář vojáka a podle přízvuku jsem odhadoval, že pochází z Alberisu.

„Jsi docela daleko od domova, co?“ poznamenal jsem, vytáhl špunt z čutory a přiložil mu ji ke rtům. „Jak je to dlouho, co sis vzal první minci?“

„Roky, můj pane,“ odpověděl poté, co si několikrát důkladně přihnul. Očima při tom neustále sledoval Evadininu vysokou postavu, která rázovala sem a tam po nádvoří.

„Sloužil v královském vojsku?“ zeptal jsem se, protože jsem věděl, že trocha lichocení nikdy neuškodí. „Docela na to vypadáš.“

„Akorát ve vévodských oddílech. Jednou jsem Královskou kompanii zkoušel, ale kaprál povídal, že jsem moc pomalej s halapartnou. Pravda je, že chtěl úplatek, ale já mu neměl co nabídnout.“

„Kaprálové.“ Zavrtěl jsem účastně hlavou. „Všichni stejní hajzlové. Jak se jmenuješ, vojáku?“

„Brusič, můj pane. Abell Brusič.“

„Tak dobře, Abelle Brusiči. Jako voják vojákovi ti udělám férovou nabídku. Tvůj život a svobodu výměnou za pravdu. Co na to říkáš?“

Znovu střelil pohledem po Evadine, když její boty zavrzaly na dláždění. Brusič se krátce zadíval do její tvrdé netrpělivé tváře, načech znovu obrátil pohled ke mně. Ve tváři měl zoufalství tonoucího, který zoufale šmátrá po roztřepeném provazu. Vzápětí mě ale dost překvapil. „Mojí muži, můj pane. Jsou to akorát chudáci jako já. S některýma jsem už dřív sloužil a sem narukovali akorát kvůli mně...“

Při dalším, hlasitějším zavržení Evadininých podrážek zmlkl a s ustrašeným očekáváním sklonil hlavu. Bylo to poprvé, co jsem viděl, že vztek Vyvolené dámy může být stejně mocnou silou jako její láska.

„Život a svobodu i pro ně,“ slíbil jsem a nevšímá si ostrého nadechnutí, kterým to doprovodila Evadine. „Ale všichni budete muset odpřisáhnout věrnost Vyvolené mučednici a složit slib, že proti ní

nikdy nepozvednete zbraně.“ Upřeně jsem se mu zadíval do očí a zcela věcným tónem jsem dodal: „Protože kdybyste to udělali, stálo by vás to mnohem víc než jenom krev.“

Stáhlo se mu hrdlo a já pochopil, že potlačuje nutkání zvracet. „Odpřisáhnou, můj pane. A moji druhové také, na mou duši.“

Přikývl jsem a nevesele jsem se usmál. „Tak dobře. Ten muž, který vás vede, ne ten duchovní, ale ten, co velí vojsku Rady, pod jakým jménem vystupuje?“

„Kapitán Sorkin, můj pane. Abych pravdu řekl, nevzpomínám si, že bych někdy slyšel jeho první jméno.“

„A co víš o tom kapitánu Sorkinovi?“

„Je to chlap, co se vyzná ve vojákování, to je jasný. Svýho času jsem měl mnohem horší kapitány, i když jenom málokterej měl tak rychlou ruku s bičem. Božský kapitán totiž bičováním rozhodně nešetří.“

„Božský?“ podivila se Evadine a její tvrdý tón přiměl Abella Brusiče, aby se zase přikrčil.

„Tak mu říkali, má paní,“ odpověděl tónem prosáklým servilní lítostí. „Ascendant a ostatní duchovní. Je to jeho hodnost ve vojsku Rady.“

„Tábořili jste v Athiltoru?“ zeptal jsem se ve snaze znovu upoutat jeho pozornost.

Pokýval hlavou. „Ano, můj pane. Šest nebo sedm tejdnu výcviku, než nás poslali sem.“

„Pamatuješ si, že se Vyvolená dáma ptala, kolik je vojáků v Athiltoru? Ona i já bychom chtěli slyšet odpověď.“

„Mluvil jsem pravdu, když jsem říkal, že nevím. Neustále přicházeli noví rekruti a při všech těch pracích se dalo těžko spočítat, kolik nás bylo.“

„Odhadni to,“ poručila mu Evadine.

„Pět tisíc, nanejvýš šest. Aspoň do doby, než jsme odtáhli sem. Jak jsem říkal, pořád přicházeli další, a...“ Zaváhal a já z výrazu jeho tváře vyčetl, že se rozhoduje, na čí stranu se přikloní. „A mluvilo se

i o jiných, o žoldnících z východu a zpoza jižního moře. Už když jsme odjížděli, bylo tam několik desítek divošských lučištníků, akorát že jméno jejich vlasti neumím pořádně vyslovit.“

„Vergundiané,“ řekl jsem a významně se podíval na Evadine. Oba jsme si z obléhání Walvernského hradu velmi dobře pamatovali jejich smrtící dovednosti.

„Jo.“ Pokýval znovu Brusič hlavou. „To je ono, můj pane. Otrhaná banda špinavců, samí hrdlořezové. Připadalo mi divný, že Úmluva utrácí peníze za takový lidi.“

„Mluvíš o nějakých pracích,“ připomněl jsem mu. „Popiš je.“

„Hlavně kopání, zákopy a obranný valy. Někaký hradby, ale ty nebyly tak pevný jako na hradě, panšto v Athiltoru není moc kamení.“

Vyslýchal jsem ho skoro hodinu a tahal z něj další podrobnosti. Výsledný obrázek naznačoval, že se Danicku Thessilovi v novém přestrojení za božského kapitána Sorkina podařilo v nejposvátnějším městě Úmluvy sestavit celkem disciplinovanou bojovou sílu. Kterou navíc měla brzy posílit slušná řádka žoldnérů a ochránit nově vybudovaná soustava opevnění. Evadine se do výsledku několikrát důrazně vložila, její otázky směřovaly k jasnému cíli:

„Co měl tvůj kapitán do činění s korunou?“ zeptala se. „Jaké obchody uzavřel ascendant Arnabus s Algathinety?“

Brusič se příkrčil pod jejím lýtým pohledem a vyděšeně vykoktal: „N-nikdy jsem t-tam žádnýho zmocněnce koruny neviděl, má paní. A pokud jde o ascendanta, tak toho jsem viděl často mluvit s bo... kapitánem, ale já s ním nikdy nemluvil.“

„Zítřa ráno,“ oznámil jsem mu, když jsem usoudil, že jsem z něj dostal veškeré užitečné informace, „ty a tvoji druhové složíte přísahu a odejdete odsud.“ Naklonil jsem se k němu a upřeně jsem se mu podíval do očí. „Jestli víš, kdo jsem, víš taky, že lež slyším stejně jasné jako odbíjení zvonu. Jestli zítřa zaslechnu sebemenší náznak klamu...“

„Nezaslechneš, můj pane.“ Přitiskl čelo na dláždění. „A... děkuju ti. Proslulá milosrdnost Písaře a Vyvolené dámy rozhodně není lež.“

„Sedm tisíc vycvičených vojáků,“ povzdechl si Wilhum a natáhl ruce k ohni. Byla noc a Evadine ho povolala, aby s ním stranou od zbytku kompanie probrala náhlý příval novinek. Prošel mnohem víc bitvami než já nebo Evadine a ty zprávy ho vůbec nepovzbudily. „Za zákopy a valy. A k tomu tam na nás čeká houf vergundijských lučištníků a mučedníci vědí, kolik dalších cizozemských parchantů.“ Omluvně se na Evadine usmál. „To nejsou dobré vyhlídky, Evie. Moje rada: pošli Alwyna a mě do Athiltoru na důkladný průzkum a sama se vrať do Couravelu, abys princezně regentce připomněla hodnotu svého spojenectví a poslala lorda Panoše s vojskem Úmluvy do Athiltoru. Přinejmenším jejich věrností si můžeme být jisti bez ohledu na to, co můžou luminanti vyhlásit. Když se k nám přidá Královská kompanie, budeme mít dostatečnou početní sílu tuhle záležitost ukončit, i když bych raději teď, se zimou na krku, tažení nepodnikal.“

„Nemůžu jednat s princeznou regentkou,“ prohlásila Evadine. „Protože taková osoba neexistuje. Je tady jenom žena, která je shodou okolností sestrou nehodného levobočka. Rod Algathinetů se udržel na trůně jenom díky podlosti, vraždám a klamu. Nedivila bych se, kdyby měli prsty i v té ničemnosti, která se odehrála tady, i když to dobře zamaskovali. Přišel čas, Wile. Čas, abych dokončila své poslání.“

Wilhumovi se rozlil po tváři strnulý, prázdný výraz. Beze slova se na ni díval a potom se obrátil ke mně a z očí mu číselo zděšení.

„S Alwynem jsme v tomto zajedno,“ oznámila mu Evadine. „Jinou možnost nemáme.“ Zhluboka se nadechla a s vážným výrazem pomalu vydechla. „Abych všechny zachránila, musím všechno riskovat. Musím se stát královnou, královnou ascendantkou. V mojí osobě se spojí koruna, prostý lid a Úmluva a odvrátíme Druhou pohromu. Jenom tehdy se toto království dočká míru.“

Wilhum ze mě nespouštěl oči a já viděl, jak moc doufá, že se vyslovím pro zdrženlivost, ale to já nemohl, tehdy ne. V tu chvíli jsem byl Evadininým zajatcem stejně jako Brusič a jeho druhové. Věděl jsem, co její slova znamenají. Věděl jsem, co věští, ale na Wilhumův pátravý pohled jsem odpovídal výrazem zasmušilého souhlasu.

Potom se otočil k Evadine a jeho tichý hlas byl přes praskání táborového ohně sotva slyšet. „Víš, že tě budu následovat, jako jsem tě následoval na každém kroku od Pole zrádců. Protože jsem ti zavázán věrností, Evie.“ Odmlčel se a zhluboka se nadechl, než dodal: „Ale musíš vědět, že takhle vyvoláš současně válku s korunou i s Úmluvou. A já si nejsem jistý, jestli máme dost sil bojovat s kteroukoliv z nich.“

„Bojovat s oběma naráz by určitě bylo pošetilé,“ řekl jsem Evadine. „Nejdřív se vypořádáme s Úmluvou. Vítězství je nejlepším podnětem pro povstání a přesně k tomu směřujeme, aby bylo jasno. Zvítězíme v Athiltoru, než se zmíníme o vzestupu královny ascendantky.“

„Říkáš to, jako by nás čekala nějaká lehká bitva,“ namítl Wilhum. „Čas je pro nás stejně velkým nepřítelem jako tenhle božský kapitán a jeho kacířské vojsko. Potřebujeme čas, abychom získali další informace. A potřebujeme čas sebrat dostatečné síly, bez nichž nemůžeme vzít posvátné město útokem.“

„Hned ráno pošlu do Athiltoru nejlepší zvědy. A Eamond se nejvyšší rychlostí rozjede do Couravelu, aby přivolal vojsko Úmluvy. Já také napíšu dopis princezně Leannor, ve kterém jí vyložím, co se tady odehrálo, a vysvětlím, že řešení této krize je vnitřní záležitostí Úmluvy. Pochybuju, že by chtěla zaplést korunu do schizmatu věřících. Naopak si nejspíš vychutná příležitost zahrát si na mírotvůrce, kdyby to vypadalo na vleklý konflikt, což nebude.“

„Vojsko Úmluvy nebude stačit,“ trval na svém Wilhum. „I kdyby k Athiltoru přitáhlo včas.“

„Prostý lid z Shavinské marky a Alberisu už dříve vyslyšel volání Vyvolené dámy. Vyslyší ho znovu.“

„Horda nevytvořených kmánů se nemůže rovnat skutečným vojákům.“

„To ne, ale jejich početní síla může v případě potřeby zvrátit průběh bitvy. A co se týče našeho nedostatku zkušených vojáků, mám tušení, kde bychom mohli nějaké získat.“ Podíval jsem se na Evadine a lítostivě pokrčil rameny. „Ale musím tě varovat, má královno, že cena bude nejspíš vysoká.“

DRUHÁ KAPITOLA

Hradby hradu Ambrisu vypadaly čistší, než jsem si pamatoval. Šmouhy sazí a exkrementů, které kdysi hyzdily vnější zdi hradu, zmizely — patrně proto, že je někdo na příkaz vévodkyně důkladně a pravidelně drhl. I v dobách, kdy žila ve hvozdu, dokázala Lorine vtisknout svému okolí jistý řád. Deckin velel tlupě, ale Lorine měla pod palcem tábor a běda každému, kdo by ho ušpinil. Pamatuju si, jak jednou mladému Erchelovi seřezala prdel březovým prutem za to, že se rozhodl vysrat na dohled od ohniště.

Přilehlá vesnice Ambraside také vypadala větší a čistější. Nabílené zdi nahradily holé šedivé proutí a doškové střechy také postrádaly obvyklou ožehlou patinu. Místo pole, na kterém kdysi stálo popraviště, kde chtěli Evadine nezákonně setnout hlavu, se táhl pruh udržovaného trávníku, na němž si hrál houf dětí a kde cvičila kompanie vévodských vojáků. Ti celkový dojem uspořádanosti ještě posílili, když se při pohledu na velkou skupinu ozbrojených jezdců mířících k bráně rychle sešikovali a přehradili nám cestu.

„Vyvolená dáma a Oživlá mučednice Evadine Courlainová žádá audienci u vévodkyně Lorine,“ oznámil jsem mladému kapitánovi, který se postavil do čela kordonu. Stál uprostřed cesty a měřil si nás s opatrnou prohnantostí v očích, která z velké části zaháněla dojem mladistvosti. Na jeho tváři jsem neviděl žádné jizvy, ale způsob, jakým v duchu hodnotil naše počty, svědčil o solidních znalostech věcí válečných.

„Kapitán Písař, nemýlím-li se?“ zeptal se a prohlížel si Jízdní kompanii bez zjevného nepřátelství, ale s chvályhodnou dávkou obezřetnosti. Jako obvykle se nejdéle pohledem zdržel u Evadine, i když v jeho očích jsem nezahlédl ani stopy po typickém obdivu a touze. „Viděl jsem tě bojovat s Pretendentem v Údoli,“ dodal. „Docela slušný souboj.“ Jeho přízvuk jasně prozrazoval prostý původ. Kluk z polí, nebo snad ze hvozdu? Lorine měla vždy dobré oko na talentované lidi, ať už pocházeli odkudkoliv.

„Mezi námi, jako šermíř byl nanejvýš průměrný,“ odpověděl jsem bez hořkosti, i když ve mně poslední dobou jakákoliv zmínka o Pretendentovi vyvolávala silnou rozmrzelost. „A teď už jsem sir Alwyn Písař, ale proč lpět na formalitách?“ Kývl jsem směrem k praporu, který vlál nad hradbami, stříbrný jestřáb jako by mával křídly, když vítr škubal rudou vlajkou. „Předpokládám, že je doma.“

„Je, můj pane.“ Krátce se uklonil, ustoupil stranou a vyštěkl rozkaz na svoje muže, aby se seřadili do pochodového útvaru. Všiml jsem si, že formaci změnili skoro stejně rychle a přesně jako Královská kompanie. „Bude mi ctí vás doprovodit za vévodkyní,“ dodal mladý kapitán a znovu se uklonil.

„To tys tyhle vojáky vycvičil?“ zeptal jsem se a pobídl Černonožku do kroku po cestě k bráně. Stejně jako všechno ostatní jevila i cesta známky nedávných vylepšení. Místo vyježděných koryt, které se v dešti měnily v bažinu, jsme teď jeli po kamenném dláždění. „Připadají mi mnohem živější, než co si pamatuju.“

„Ano, můj pane,“ potvrdil kapitán s nádechem pýchy v hlase. „To je Vybraná kompanie, osobní stráž vévodkyně.“

„Což znamená, že si vybrala i tebe.“ Všiml jsem si, jak při těch slovech ztuhl, a už neřekl ani slovo, dokud jsme nevjeli na nádvoří.

„Bude-li Vyvolená dáma tak laskava a chvíli posečká,“ prohlásil a znovu se uklonil, „ohlásím její příjezd vévodkyni. Prosím, píce a voda pro koně jsou vám plně k dispozici.“

„Takže,“ začala Evadine, když jsme vedli koně ke žlabu. „Tohle je tedy žena, která tě vychovala?“ Mluvila tiše, ale z jejího držení těla jsem vyčetl napětí, které se mi vůbec nelíbilo, a také rysy tváře měla ztuhlé snahou zamaskovat nesouhlasné zamračení. Už dříve jsem jí poskytl krátké, ale nepřikrášlené shrnutí svého mládí v Deckinově tlupě, plného krádeží a vražd a občasných záblesků humoru a laskavosti, při nichž obvykle hrála hlavní roli Lorine.

„Svým způsobem,“ potvrdil jsem. „I když zjistíš, že nepůsobí zcela tak mateřsky, jak bys možná čekala.“

„Něco už jsem slyšela. Někteří jí říkají Liška z hvozdu. Jiná pojmenování už tak laskavá nejsou.“

Zaslechl jsem v jejím hlase náznak ostří a naklonil se k ní blíž. „Bude lepší, když tohle vyjednávání necháš na mně. Lorine sice asi má silně žoldněřské sklony, ale také má svou hrdost. A nenechá se ovlivnit ani vírou, ani pověstí.“

„Mám to považovat za rozkaz, můj pane?“ Evadine povytáhla obočí a oči se jí zaleskly posměchem, ale také příslibem, který ve mně vyvolal prudkou touhu vyrazit hledat nějaký příhodně klidný kout hradu. Po našem vášnivém vzplanutí ve hvozdu mi zůstal jenom mlhavý vír vzpomínek, ale stejně jako po prvním ochutnání jakékoliv drogy jsem čím dál víc prahl po další dávce.

Odkáshal jsem si a ovládl nutkání se jí dotknout. „Prosím,“ řekl jsem. „Nech mě s ní mluvit bez přerušování a královna ascendantka se dočká své armády. A když dojde na odsouhlasení ceny...“

„Na ceně nezáleží,“ přerušila mě Evadine. „Slib jí, co bude chtít, ale nečekej, že se budu tvářit, že se mi to líbí. Jestli má tahle tvoje liščí matka jenom trochu rozumu, stejně pozná, že je to lež.“

Lorine Bloussetová, vévodkyně z Shavinské marky, se rozhodla přijmout své vážené hosty v malé komnatě ve věži, která spojovala východní a severní hradby hradu. Komnata proto nevynikala kdovíjakými rozměry, ale byla bohatě zařízená a podlahu pokrývala velká

medvědí kožešina. A právě na ní stála vévodkyně, když jsme s Evadine vstoupili do místnosti. Lorine měla na sobě prosté šedomodré šaty a měděné vlasy jí vlály, když zápasila s malým hihňajícím se chlapcem. Kolem nich ležely všelijaké hračky, káči a barevné kostky, ale klučina držel v ruce dřevěný mečík. Smál se a rozháněl se jím po Lorine. Ona ho na oplátku neohroženě pronásledovala po chlupatém bojišti, vrčela jako nějaká příšera a natahovala k němu ruce jako spáry.

„Vévodkyně Lorine,“ pronesl mladý kapitán a zaklapal podpatky na kamenné dlažbě. „Mám tu čest vám představit...“

„Alwyne!“ Lorine mě uvítala širokým úsměvem a potom se bolestivě usklíbla, když se chlapec otočil a plácl ji dřevěným mečíkem přes ruku. Znovu zavrčela, chytila ho do náručí a zvedla ze země. Klučina se přestal rozjařeně smát a zvědavě se zamračil, když ho přivedla ke mně. „Bouldine,“ řekla a podala mi ho. „Pozdrav strýčka.“

Přijal jsem to zamračené dětské břemeno s nejistým úsměvem, který mi hned zmizel ze rtů, když mě dřevěným mečíkem praštil přes nos. „To nic,“ ujišťovala mě Lorine. „Tluče jenom lidi, kteří se mu líbí.“

Hleděl jsem do chlapcovy vážné tváře a viděl nezaměnitelný třpyt matčinych zelených očí a v kudrnatých vlasech nazrzlý lesk těch jejích. V jeho drobných rysech jsem nacházel jen málo z jeho otce, ale to samozřejmě nic neznamenalo. Vůbec mě nepřekvapilo, že z jeho dvou rodičů nakonec převážila matčina krev.

„Vévodkyně,“ řekl jsem a chtěl jí dítě vrátit, ale chlapec mě zaskočil, když pustil mečík z ruky a stulil se mi do náruče. Položil mi hlavu na prsa, zavřel oči a drobný palec si strčil do pusy.

„Radši si ho zatím nech,“ radila Lorine. „Kvílí opravdu ukrutně, když mu přetrhneš zdřímnutí.“

„Jak si přeješ.“ Pootočil jsem se a s dítětem v náručí se obrátil k Evadine. „Dovol, abych ti představil...“

„Samotná Vyvolená dáma.“ Lorine o krok ustoupila a vysekla hlubokou úklonu. „Těší mne, že Oživlá mučednice poctila můj dům svou přítomností. Bloussetové jsou proslulí svou oddaností víře.“

Narovnala se a oslovila mladého kapitána: „Dervane, buď tak laskav a informuj mistra Mazala, že máme hosty. Ať na večer připraví hostinu a zábavu. Mám dojem, že se po hradě ještě potloukají ti žongléři z minulého týdne. Bylo by milé, kdyby si zasloužili, co tu projedli. Najdi vhodné ubytování pro lady Evadine a lorda Alwyna. A pro jejich vojáky se jistě najde místo v kasárnách.“

Kapitán Dervan zaváhal. „Přejete si tedy zůstat sama, má paní?“ zeptal se a vrhl výmluvný pohled na nestřežené dveře.

Lorine povytáhla obočí a našpulila rty. „Neřekla bych to snad dost jasně, kdyby ne?“

„Zajisté.“ Dervan vystříhl nejhlubší úklonu, jakou jsem u něj zatím viděl, a trochu toporným, byť svižným krokem odkráčel.

„A zavři ty zatracené dveře!“ zavolala za ním Lorine, když jeho boty zaduněly na schodišti. „Svědomitý mladý muž, ale schází mu dobré vychování,“ prohlásila, když klapl zámek.

„Rozhodně nemá urozený hlas,“ poznamenal jsem, což vyloudilo úsměv na Lorininých rtech.

„Je vskutku pozorný, že, má paní?“ prohodila Lorine směrem k Evadine. „Takový on byl vždycky. Všeho si musí všimnout, i když o to člověk vůbec nestojí.“

„Můj kapitán má mnoho darů,“ opáčila Evadine. „A já děkuji serafilům za každý z nich.“

„Ano.“ Úsměv z Lorininy tváře vyprchal, ale ještě chvíli se na Evadine dívala, než obrátila pozornost zpět ke mně. V jejích očích jsem zahlédl záblesk pochopení, když si důkladně prohlížela moji tvář a množství modřin, které jsem nedávno získal. „Jistě ti prokázal mnoho užitečných služeb. Co to bylo tentokrát?“ Zvedla ruku a konečky prstů mi zlehka přejela po odřenině na bradě, což byla památka na výprask od rozzuřeného Arnaba. „Kacíři, nebo zrádci? Musím se ti přiznat, má paní, že mě nikdy nenapadlo, že někdy potkám ženu, která by nashromáždila víc nepřátel než já, ačkoliv většina těch mých už dávno sešla ze světa.“

„Kacíři i zrádci,“ odpověděl jsem ve snaze zúžit ten rozhovor na ty nejnaléhavější záležitosti. „A to je také důvod naší návštěvy.“

„Ach. Tak brzy další válka?“ Lorine si povzddechla, otočila se a přistoupila k toaletnímu stolku, na němž stála baterie skleněných lahvíček. Muselo jich tam být přes dvacet a lišily se barvou i velikostí. Jednu z té sbírky vytáhla a přidržela ji proti světlu, které dovnitř proudilo jediným oknem. Sklo mělo lehce narůžovělý odstín, který vrhal na hrubě otesanou kamennou zeď zajímavý abstraktní stín. „Parfémy jsou poslední dobou mojí jedinou neřestí,“ svěřila se nám Lorine, vytáhla z lahvičky křišťálovou zátku a přivoněla k ní. I ze vzdálenosti čtyř stop jsem ucítil vůni, příjemnou směs květinových tónů se slabým náznakem citrusu.

„Tenhle pochází zpoza jižního moře,“ pokračovala Lorine tónem, který byl čím dál méně přívětivý. A svá slova také adresovala Evadine. „Mám spolehlivé informace, že mnohé z přísad, z nichž se vyrábí, přivázejí karavany z velké dálky přes poušť, když je předtím sklídili v dalekých zemích, o nichž nikdy neslyšeli ani naši nejzcestovalejší učenci. Když zuřilo poslední kolo zabíjení, zjistila jsem, že je téměř nemožné rozšířit svou sbírku nebo pořídit dost obilí, aby moji nejchudší kmáni nepomřeli hladu, protože ruce, které by bývaly mohly sklízet, musely odtáhnout do boje. Podle mého odhadu se přinejmenším každý desátý nevrátil z našeho slavného vítězství v Údolí. A jak víš, Alwyne, na čísla jsem byla vždycky machr.“

Odmlčela se a chvíli se na sebe s Evadine jen beze slova dívaly. „Ale tak už to za války chodí,“ dodala Lorine, znovu se usmála a zazátkovala flakon s parfémem. „Vždy škodí obchodu, pokud zrovna neobchodujete se zbraněmi. Což se mě netýká.“

„Má paní vévodkyně dozajista ví,“ začal jsem a velmi pečlivě volil slova, „že když válka zaklepe u dveří, málokdy je možné její příchod ignorovat. Nikdy bych si nedovolil vévodkyni mluvit do jejích záležitostí, neb jsem jen pouhý písař, byť se vznešeným titulem, ale jistě víš, že válka sice narušuje obchod, ale také nabízí příležitosti.“

Vzpomínám si, jak jeden můj známý v minulosti říkával, že válka je vlk a moudré jsou vrány, které ztloustnou na jeho kořisti.“

Lorine přelétlo přes tvář něco temného, než odvrátila pohled a položila parfém zpátky na stůl. Věděl jsem, že na ni jedno z Deckinových oblíbených rčení zapůsobí, ale nečekal jsem zlost. Nepochyboval jsem, že padlého krále zbojníků pořád velmi miluje a truchlí pro něj. Lorine beze slova stála a dívala se na svou sbírku parfémů tak dlouho, až Evadine došla trpělivost.

„Popravdě řečeno, přišli jsme sem s velmi vážnými zprávami,“ prohlásila, jako by zapomněla na moji žádost, aby veškeré mluvení nechala na mně. „Luminant Durehl zahynul rukou jednoho ze svých vlastních kleriků. Zlovolného, odporného kacíře jménem Arnabus, jenž usiluje o ovládnutí celé Úmluvy mučedníků. Tato kreatura si také usmyslela unést a mučit muže, který teď stojí před tebou a na němž nám oběma záleží. Copak jako Alwynova nejstarší přítelkyně a pravá dcera Úmluvy netoužíš pomoci nám rozdrtit tuto herezi a pochnat zločince Arnaba ke spravedlnosti?“

„Dcera Úmluvy, jo?“ Lorine se tiše zasmála. „Jsem dcerou muže a ženy, kteří lidem podřezávali hrdla a trávili je, aby se dostali k jejich penězům, a ujišťuji tě, že si to užívali, protože v tom byli opravdu dobří. Přiznám se, že by mě ohromilo, kdyby jeden nebo druhý prošli božskými Branami. A pokud jde o Alwyna a naše dlouholeté přátelství,“ krátce se na mě podívala a na rtech jí zahrál trochu ironický, ale vřelý úsměv, „tak to uznávám, to stojí za hlubší zamýšlení.“

Spráskla ruce a dítě v mojí náruči tiše zakňouralo, než si ho ode mě vzala. „Ale to může počkat,“ prohlásila Lorine a rychlými kroky vyrazila s neklidným Bouldinem ke dveřím. „Musím dohlédnout na vaši hostinu na uvítanou a tohle princátko si musí dát oběd.“

„Čas je proti nám...“ začala Evadine, ale Lorine už rozrazila dveře dokořán a vycházela z komnaty.

„Svou válku o jednu noc odlož, má paní,“ dolehla k nám ozvěnou slova Lorine, která už scházela ze schodů. „Tvoji vojáci ti za to určitě poděkují.“

Žongléři se ten večer postarali o dobrou zábavu, ačkoliv spíš nechtěně než úmyslně. Trio tvořila matka, otec a syn a největší obveselení společnosti zařídil právě nejmladší člen trojice. Jeho rodiče vyhazovali do vzduchu nejrůznější míče a kužely s pružnou elegancí a obratností, svědčící o celoživotních zkušenostech, zato jejich podobně pohledný a mrštný syn zjevně potřeboval ještě pár let cviku. K notnému obveselení publika, složeného z vojáků Úmluvy a místních hodnostářů, několikrát upustil kužely, které mu jeho otec hodil. V jednom případě dostal přímo do obličeje koženým míčem, který na něj hodila jeho matka, zatímco balancovala na manželových ramenou. Neohrabaný mladík ale nesl všechny své chyby s grácií, na posměšky publika odpovídal rozmáchlými úklonami a úsměvy, které svědčily o ničím nezkalené dobré náladě, na rozdíl od zahanbených zamračených výrazů, které se často objevovaly na tvářích jeho rodičů.

S Evadine nás usadili vedle Lorine na čestná místa u panského stolu. Ten stál na vyvýšeném pódiu, které nabízelo nejlepší výhled na baviče a také zdůrazňovalo vévodkynino postavení. Vyvolené dáme připadlo nejprestižnější místo po Lorinině pravici, já seděl nalevo od ní. Nepřetržité procesí sloužících přinášelo další a další chody, ale já jedl jen málo. Nejchutnější mi připadal páv, jeho neobvyklé maso mělo výraznou a pikantní chuť, zdůrazněnou omáčkou s medem a rozmarýnem. Ale po věznění ve Strašidelné tvrzi jsem pořád neměl moc chutí k jídlu, a i kdybych měl, pohled na Evadininu strnule bezvýraznou tvář by mě o ni připravil.

„Víš, že jsi mohl za mnou přijít,“ poznamenala Lorine, když jsem jí převyprávěl pečlivě osekanou verzi událostí ve tvrzi. „Jestli šlo jen o to zjistit, co se děje v těch starých strašidelných rozvalínách. Mám své... diskrétní zdroje.“

„Cena tajemství klesá s každým uchem, které ho slyší,“ odpověděl jsem. „Mimoto jsem si nebyl jistý, jak by se Shilva Sahkenová zachovala, kdybych takhle naložil s informacemi, které poskytla jenom mně.“

„Shilva.“ Lorine se smutně uchechtla. „Žena, které jsem si vážila skoro stejně, jako jsem ji nesnášela, a nesnášela jsem ji opravdu hodně.“

„Deckin jí vždy věřil.“

Při zmínce o zesnulém milenci její tvář opět potemněla, ale tentokrát se aspoň uvolila odpovědět. „Oba víme, že věřil docela dost lidem, kterým věřit neměl.“ Trochu sebou trhla, když na našem stole přistál žongléřský kužel, rozbil křišťálový pohár a oba nás pocákal vínem. V sále se rozhostilo naprosté ticho, rušené jenom zachechtáním pár vojáků Úmluvy, a i to v houstnoucí atmosféře rychle utichlo. Nemožný mladík stál uprostřed hodovní síně, jako by zkameněl při pokusu chytit neviditelný kužel. Chlapcův okouzující úsměv najednou působil nervózně a oběma jeho rodičům, kteří se mu postavili po bok, se ve tvářích zračila čirá úzkost.

„Minuls,“ prohlásila Lorine, zvedla kužel a hodila ho mladému žonglérovi. Síní vybuchla ryčným smíchem, jaký pramení z úlevy, což mě přivedlo k otázce, zda se vévodkyně z Shavinské marky vždy chová tak shovívavě ke svým neohrabaným podřízeným.

„Myslím, že už jste nás dnes bavili dost dlouho,“ pokračovala Lorine a zatleskala. „Mistře Mazale, moji hosté si žádají hudbu!“

Trojice kejklířů se uklonila a moudře klidně vyklidila pole. Mazal, upjatý šedovlasý vévodský majordom, luskl prsty a máváním přivolał na scénu minstrela s mandolínou.

„Budeš nám muset odpustit absenci pěveckého doprovodu, má paní,“ naklonila Lorine hlavu k Evadine. „Quintrell hraje nádherně, ale i on sám by uznal, že jeho zpěv připomíná spíš kvákání.“ Otočila se k čekajícímu minstrelovi. „„Mlhy nad vodou,“ kdybys byl tak laskav, mistře Quintrelle.“

Pár tónů na mandolíně dokázalo, že Lorine nelhala. Ten muž hrál obratně a s přehledem, z mandolíny vyluzoval čisté a znělé tóny se

vší srdcervoucí tragédií, kterou si ta konkrétní píseň žádala. Když melancholická melodie naplnila hodovní síň, zabloudil jsem pohledem k Ayin, protože ta hudbu milovala. Seděla na konci dlouhého stolu a ti, kdo ji neznali, v ní mohli vidět jenom pohledné děvče, které se směsící fascinace a smutku visí pohledem na minstrelovi. Viděl jsem, jak se jí oči zaleskly slzami, hudba v ní vyvolala silnější emoce než brutální smrt. Když poslední tóny „Mlh nad vodou“ zanikly v bouřlivém potlesku, Ayin nezatleskala, jenom sklonila hlavu, zavřela oči a útlá ramena prozradila potlačovaný třas.

„Kampak, můj pane?“ zeptala se Lorine, když jsem se zvedl ze židle.

„Připravilas pro nás dnes večer vybranou zábavu, vévodkyně,“ odpověděl jsem. „Hodí se, abych ti tu laskavost vrátil.“

Ani mě nenapadlo pokládat Ayin ruku na rameno, raději jsem její pozornost upoutal slabým zaklepáním kloubů o stůl před ní. „Hraje dobře, co?“ zeptal jsem se a kývl směrem k minstrelovi, který zrovna začal vybrnkávat veselejší melodii.

„Přehnal důraz na poslední tón prvního verše,“ odpověděla Ayin a její hladké čelo zbrázdily vrásky, když si hřbetem ruky otírala oči. „Ale jinak to nebylo špatné, řekla bych.“

„Vévodkyně Lorine mi říkala, že je mizerný zpěvák. Byla by škoda, kdyby v průběhu celé hostiny nezazněla ani jedna píseň, co myslíš?“

Vydešeně na mě vytřeštila oči, potom se rozhlédla po síni a mnoha přítomných účastnících hostiny. „Já... nemůžu,“ namítla.

„Vždyť už jsi před lidmi zpívala,“ připomněl jsem jí. „V táboře snad nemine noc, kdy bys něco nezpívala.“

„To je něco jiného.“ Znovu sklonila hlavu, trochu se ošívala a mně připadalo zvláštní, že se zrovna ona něčeho bojí, nemluví o vidině toho, že bude před publikem dělat něco, co umí nejlépe.

Naklonil jsem se k ní blíž a tiše řekl: „Tvůj kapitán potřebuje, abys odvedla pozornost, a ty to uděláš, vojínko.“

Naštvané zamračení jí na čele vyrylo další vrásku a já si v tu chvíli uvědomil, jak blízko u ruky jí leží vidlička na maso. Ale Ayin byla

vždy velice svědomitá, a tak zatnula pěsti a vstala, až její židle zavržala na dřevěné podlaze.

„Má paní vévodkyně,“ zvolal jsem, když Ayin sestupovala z pódia. „S potěšením ti představuji vojínku Ayin z kompanie Úmluvy. Souhlasila, že nás oblaží písní, kterou sama vytvořila.“

„Tenhle ptáček slouží ve vojsku?“ podivila se Lorine a se stisknutými rty si Ayin důkladněji prohlédla.

„Ano, slouží,“ odpověděla Evadine s ledovou odměřeností. „Věrnějšího a lepšího vojáka jsem nepoznala.“ Její tón trochu změkkl, když se na Ayin vřele usmála. „A navíc má snad nejčistší hlas v celém Albermaine.“

„To jsou silná slova.“ Lorine pokrčila rameny a pozvedla pohár v přípitku Ayin. „Jen do toho, ptáčku. Quintrell je ti k dispozici.“

Ayin trhla hlavou v neumělém pokusu o úklonu a potom se otočila k minstrelovi a šepem mu začala něco vysvětlovat. Zprvu si ji prohlížel s pobavenou shovívavostí, ale jakmile začala broukat melodii, všiml jsem si, že vzbudila jeho zájem. Dokonce i potichu a beze slov dokázal Ayinin hlas upoutat pozornost, zvlášť u lidí hudebně zběhlých. Po chvíli začal Quintrell napodobovat její broukání na mandolínu a já v té tiché zpěvavé melodii poznal úvodní tóny „Kdo bude mi zpívat?“ Byla to Ayinina eulogie pro ty, kdo zahynuli při Pochodu obětování.

Přitiskla k sobě dlaně, postavila se doprostřed sálu a nechala minstrele chvíli hrát, než začala zpívat. „*Kdo bude mi zpívat, drahý můj? Kdo bude mi zpívat? Když pole osiřít a skončí žeň. Kdo bude mi zpívat?*“

Píseň měla jednoduchá slova i melodii, snadno ji zvládly zazpívat i ty nejhrubší hlasy, ale v podání Ayin se měnila v něco jiného, něco mnohem složitějšího, co každého neomylně vzalo za srdce. Všechny ostatní zvuky v hodovní síni utichly, všechny oči a uši uchváceně sledovaly štíhlou mladou ženu, jejíž hlas se snadno nesl až k trámům pod střešou.

„*Celý den dřel jsem, v jedné ruce kosu, ve druhé pluh. Kdo bude mi zpívat? Zrno sklídl jsem, přesto zůstal mi dluh. Kdo bude mi zpívat?*“

Vrátil jsem se k Lorine a zjistil, že ji Ayin uchvátila stejně jako všechny ostatní. Uvolila se na mě podívat, až když jsem jí položil ruku na paži. Nic jsem neřekl, jenom jsem kývl hlavou k postranním dveřím v zadní části síně, kterými se vycházelo na široký kus cimbuří, jemuž se říkalo Vévodův hřad. Lorine lítostivě povytáhla obočí a vstala. O moci Ayinina hlasu leccos vypovídá fakt, že jenom hrstka shavinských šlechticů u panského stolu vstala, aby odcházející vévodkyni vyprovodila úklonou.

„To děvče je vskutku mimořádně nadané,“ poznamenala Lorine, když mě vedla ke dveřím, které před ní strážný spěšně otevřel. „Kde jsi ji našel?“

Ve vzduchu, který nás přivítal na Vévodově hřadu, byl cítit pozdně podzimní chlad a já si přitáhl plášť těsněji k tělu. Na hradbách hlídkovalo pár strážných, ale všichni urychleně odkráčeli z doslechu, když na ně vévodkyně mávla. Šel jsem za ní k širokému omšelému cimbuří, které nabízelo výhled na Ambriside a hvozď za ním, jež jako hustou zelenou deku zaléval měsíc v úplňku stříbřitou září.

„V Callintoru, když uřikla Erchelovi koule,“ odpověděl jsem po pravdě, protože jsem neviděl důvod to tajit.

„Tak jsi to nakonec vážně nebyl ty.“ Na rtech jí zahrál prchavý úsměv a úkosem se na mě podívala. „Pamatuju si, jak jsem se o Erchelově osudu doslechla. Připadalo mi to na našeho Alwyna trochu extravagantní. Ten kluk je zabiják, ale jenom když není zbytí,“ říkával Deckin. „Bude se muset pořádně zocelit, jestli má jednoho dne vést tuhle tlupu.“ Říkala jsem si, že tě roky v Báni nejspíš zocelily mnohem víc, než to dokázal on.“

„Zocelily mě, ale nenaučily mě vyžívat se v mučení, dokonce ani Erchela. I když si ten ničema určitě zasloužil konec, který mu přichystala. Jako v případě mnoha příslušníků kompanie Úmluvy, Ayin je víc, než se na první pohled zdá.“

„Šílené pěvkyně, zostuzení zběhlí šlechtici, zbojničtí písaři.“ Lorine se krátce zasmála. „Ta tvoje Oživlá mučednice si očividně libuje ve

společnosti těch, pro které jinak není na světě moc místa.“ Všechn humor ji přešel a s přimhouřenýma očima ke mně přistoupila blíž. Když potom promluvila, slyšel jsem v jejím hlase nevítaný nesouhlasný odsuzující mateřský tón. „Ty ji šoustáš, vid’?“

Neodpověděl jsem, jenom jsem podrážděně a rozpačitě ztuhl. Nedokázal jsem se rozhodnout, jestli mě víc vytáčí její pronikavý postřeh, nebo kritický tón.

„Aspoň mě neurážíš tím, že bys to popíral,“ zabručela Lorine, opřela se o kámen a zavrtěla hlavou. „Ty a ženy, Alwyne. Nikdy z toho nekoukalo nic dobrého. Gerthe, nechť mučedníci ochraňují její duši, se chechtala, jak snadné je tě okrádat. Teď ses pro změnu rozhodl poskvřnit drahocenné tělo samotné Vyvolené dámy, Oživlé mučednice a božské služebnice serafilů. Nanejvýš mrzký tělesný hřích, navíc spáchaný nechvalně proslulým zbojníkem.“

„Teď jsem pán,“ ohradil jsem se polohlasně, za což jsem si vysloužil posměšné uchechtnutí.

„Něco ti povím, ty moje nevyčválané mládě.“ Naklonila se ke mně blíž a v podstatě mi naléhavě zasyčela do ucha: „Souhrn toho, co jsem zjistila o pánech, paních a všech, kdo si v tomhle království nárokují příslušnost k urozenému stavu: všechno jsou to sračky a oni to vědí. Tituly nic neznamenají. Krev a přibuzenství nic neznamená. V tomhle království záleží jenom na třech věcech: na penězích, půdě a schopnosti svolat vojáky do boje s těmi, kdo by se ti ty první dvě pokusili vzít. Všechno ostatní je jenom fraška, kterou hrají ti, kdo se do té role narodili, nebo jako já nebo ty přišli na scénu později. A ta tvoje božsky políbená čubka hraje možná nejsložitější roli ze všech. Ale pořád to není nic jiného, Alwyne, i když třeba ani neví, že hraje.“

„Viděl jsem neuvěřitelné věci,“ namítl jsem, ale z nějakého důvodu jsem se jí nedokázal podívat do očí. „Cestoval jsem daleko a zažil věci, které by neměly být, ale jsou. Ve Fjord Geldu a v Caerithských pustinách jsem viděl dost na to, aby mě to přesvědčilo, že to, co ona říká, je pravda. Pohroma se opravdu stala, a když mi říká, že teď přichází

další, věřím jí, protože ona to skutečně cítí, ať už jí to vnuklo nějaké božstvo nebo ne.“

Letmo jsem se jí podíval do tváře a našel v ní ještě větší dávku jízlivosti. „Mám ti říct, jako kdo teď zníš?“ zeptala se.

„Podkoní byl šílenec. Já nejsem.“

„Ale *ona* je. A netvař se, že to nevidíš. Šílenství těch, které milujeme, může být past, ve které uvízneš stejně jako oni.“ Odmlčela se a rysy jí při melancholické vzpomínce trochu zjihly. „Kdysi jsem ti řekla, že jsem věděla, že se Deckin zbláznil, ale šla jsem za ním kvůli lásce, která nás spojovala. A víš, jak to dopadlo. Zajímalo by mě, kam přivede šílená láska tebe.“

„Na trůn,“ odpověděl jsem úplně popravdě, protože jsem věděl, že s opatrně formulovanými narážkami se daleko nedostanu. „Do konce roku bude Evadine Courlainová korunována královnou ascendantkou Albermaine. Až se to stane, jako že se to najisto stane, bude si velmi dobře pamatovat, kdo je její přítel a kdo nepřítel.“

„Ta žena nemá žádné přátele, jenom lidi, které využívá, aby jí sloužili při honbě za tím pošetilým cílem. A to se týká i tebe. Taková žena nemiluje, jenom vlastní. Vědomky nebo nevědomky ses stal jejím otrokem a jedinou odměnou, které se může otrok za svou dřinu dočkat, je utrpení a smrt.“

Naprostá jistota, se kterou to pronesla, předznamenala zlostné ticho, během něž jsem zatínal zuby, aby nevypustily z úst nějaká nemoudrá slova. Tenkrát jsem si říkal, že příčinou mého vzteku jsou Lorininy předsudky a paličatá hloupost. Teď už vím, že to byla přirozená reakce hloupáka, který slyší nechtěnou pravdu.

„Jestli nechceš mít s jejím posláním nic společného,“ podařilo se mi vysoukat ze sebe po dlouhé odmlce, „tak proč jsi nás vůbec přijímala?“

Poryv větru vmetl Lorine pramen měděných vlasů do očí, které upírala hluboko do Shavinského hvozdů. „Minulý týden jsem obdržela dopis od naší drahé princezny regentky. Byl to pěkný dopis,

krásně napsaný a obratně formulovaný. Princezna Leannor mi v něm děkovala za věrné služby při bitvě v Údolí a slibovala prostředky na pomoc rodinám, které při bojích ztratily živitele. Také projevila zvláštní zájem o mého syna a vyjádřila přesvědčení, že by se mu mělo dostat náležitého vzdělání, když se má jednoho dne stát vévodou Marky. Princezna se domnívá, že nejlepším místem pro jeho vzdělávání by byl královský dvůr, na němž by měl strávit několik let.“

„Algathinetská metoda,“ opáčil jsem. „Směsicí laskavosti a hrozeb budují svá spojení. Pokusí se z Bouldina udělat jednoho z nich, nejspíš ho zasnoubí s nějakou sestřenicí příhodného věku a postavení. A dokud bude v jejich spárech, budou mít jistotu, že jim jeho matka zachová věrnost. Ujišťuji tě, má vévodkyně, že královna ascendantka by nikdy tak krutě neodtrhla dítě od jeho matky.“

Lorine se mi podívala přímo do očí, obličej měla úplně bledý až na soustavu pih na nose a tvářích. I po všech těch letech jí ta kombinace propůjčovala poněkud dívčí vzhled, ale když promluvila, slyšel jsem hlavně zlými zkušenostmi zocelenou zbojnici. „Když vyhrajete,“ oznámila mi, „nebudu s tím mít nic společného, ale stejně před tou tvojí šílenou mučednicí pokleknu. Když prohrajete, nebudu s tím mít nic společného, ale budu jásat s davem, až ji budou věšet. Doufám, že si rozumíme.“

Sklonil jsem hlavu. „Zajisté, má paní.“

Nepatrně přikývla. „Na tu svoji válku s kacíři v Athiltoru si můžeš vzít kapitána Dervana a jeho Vybranou kompanii. Všichni kmáni z Shavinské marky, kteří se rozhodnou pochodovat pod praporem Vyvolené dámy, mohou klidně odejít ze své půdy, stejně bych jim v tom mohla těžko zabránit.“

„A potom?“

„Když se potom rozpoutá válka s Algathinety, je to tvoje válka, Alwyne. Aspoň dokud neusoudím, že znám vítěze, a potom se může stát, že s Dervanem stanete na bojišti proti sobě jako nepřátelé, ne bok po boku jako spojenci. Nedívej se na mě tak. Dobře víš, jak se tahle

hra musí hrát. Ale jestli máš pravdu, tak k tomu vůbec nemusí dojít, ne? A to mě přivádí k další záležitosti.“

A bylo to tady, vyvrcholení tohoto pokoutního obchodu. Mlčel jsem, jenom jsem lehce kývl hlavou na znamení, že má pokračovat. Ocenit dopředu zboží, které si chcete koupit, není nikdy dobrá taktika.

„Podle mého odhadu,“ spustila Lorine, „skoro třetina veškeré zemědělské půdy v Shavinské marce patří Úmluvě. Třeba bude tvoje Vyvolená dáma ve své moudrosti sdílet moje přesvědčení, že takový stav věcí si žádá nápravu.“

„To záleží na tom, o jak velké nápravě se bavíme.“

„O kompletní nápravě. Plus odvody za poslední dva roky. Pokladnice Úmluvy jsou dozajista dost hluboké na to, aby si to mohly dovolit.“

Slib jí, co bude chtít, instruovala mě Evadine, ale já se souhlasem nepospíchal. Lorine by tušila past, kdybych na její podmínky přistoupil bez smlouvání. A navíc to dráždilo moje zbojnické instinkty. „Roční odvody,“ opáčil jsem, „a polovina půdy.“

„Dvě třetiny,“ kontrovala. Usmála se a nastavila mi hřbet ruky k polibku. „A přihodím minstrela, když tak pěkně doprovází toho tvého ptáčka zpěváčka.“

TŘETÍ KAPITOLA

Quintrell byl Lorinin špeh, o tom jsem vůbec nepochyboval. Minstrel, který neuměl zpívat, musel určitě svoje příjmy doplňovat i z jiného než hudebního zdroje. Navíc působil jako velmi tichý chlapík a měl všímavé oči člověka, pro kterého je nepozorované pozorování druhou přirozeností. Nevycházel jsem Lorine, že do našich řad nasadila špeha, koneckonců musela chránit svoji investici. Nepochyboval jsem ani o tom, že se minstrel dovtípil, že jsem ho prohlédl hned, jak se mi druhý den ráno ohlásil do služby. I relativně krátký čas, po němž jsem plnil roli Evadinina vrchního vy-
zvědače, mě naučil, že se překvapivě velká část téhle podivné hry hraje s otevřenými kartami.

„Minstrelové bývají dost zcestovalí, že?“ zeptal jsem se ho. Dostavil se do stájí, právě když se odtamtud Jízdní a Výzvědná kompanie chystaly odjet. Pestrobarevný hedvábný úbor ze včerejšího večera vyměnil za prosté oblečení, mandolínu schoval do navoskovaného pytle a přehodil si ji přes rameno. Za jeho opaskem jsem neviděl žádný nůž, ale nepochyboval jsem, že má někde na těle aspoň jeden ukrytý.

„To je pravda, můj pane,“ souhlasil s přátelským úsměvem na rtech. Nebyl nijak zvlášť pohledný, ale vypadal upraveně, vousy měl nakrátko zastřížené a knírek naolejovaný do špiček. Mluvil s intonací, kterou jsem nedokázal nikam zařadit, se směsicí přízvuků ze všech vévodství a tónem příliš hrubým na pána a moc jemným na kmána. „Hrál jsem na dvorech od jednoho konce království na druhý, ačkoliv nikde se mi nedostalo tak vřelého zacházení jako v domě vévodkyně Lorine.“

„A dál ses nikdy nevydal? Přes moře, nebo přes hory na jihu? Hodi se mi lidé, kteří umí mluvit jinými jazyky.“

„Bohužel náš jazyk je jediný, který ovládám.“ Byl dobrý lhář, ale já to postřehl z nepatrného zaváhání, než tu nepravdu vyzdobil další úklonou. „Při pobytu ve Fjord Geldu jsem si nicméně zapamatoval pár ascarlanských frází.“

S heknutím jsem hodil Černonožkovi sedlo na hřbet. „Umíš psát?“

Tentokrát se rozhodl nelhat, protože ho nejspíš Lorine varovala, že když bude lhát moc, určitě si toho všimnu. „Umím, můj pane. Docela slušně, říkají, i když jistě ne tak krásně jako ty.“

„To jistě ne.“ Obrátil jsem se k Ayin, která náš rozhovor poslouchala nezvykle napjatě, s rukama založenýma na prsou a hlavou lehce skloněnou. „Co myslíš, vojínko Ayin?“ zeptal jsem se jí. „Byla bys ho ochotná naučit svoje písničky?“

„Jenom když mě naučí hrát,“ vyhrkla překotně a já si všiml, jak při tom zavadila pohledem o mandolínu na minstrelových zádech. Napadlo mě, jak málokdy si Ayin o něco výslovně řekne a že jí je to nejspíš nepříjemné. Usoudil jsem, že to je další odkaz její děsivé matky. Ayin se v útlém věku naučila, že když o něco požádá, vyslouží si jenom trest.

„Co ty na to, mistře Quintrelle?“ zeptal jsem se minstrela. „Už jsi měl učedníka?“

„Pár.“ Kývl na Ayin, která k mému úžasu skutečně zrudla. „Ale žádný neměl tak krásný hlas. Bude mi potěšením naučit tě hru na mandolínu, má drahá.“

„Tak dobře,“ uzavřel jsem debatu a natáhl se pro sedlové popruhy. „Osedlej si koně. Předpokládám, že ti laskavá vévodkyně koně poskytla. Do hodiny vyrážíme.“

„Zajisté, můj pane.“ Quintrell se znovu uklonil a potom se trochu váhavě ohlédl přes rameno. „Ale předtím požádala ještě o jednu laskavost.“ Mávl na postavu, která postávala ve stínu u dveří. Mladík vyšel na světlo tak shrbený, že jsem si napřed myslel, že mu tělo znetvořila

křivice. Když pak přišel o něco blíže, stále ještě celý schoulený, poznal jsem v něm neohrabaného žongléra z večerní hostiny. Na rozdíl od Quintrella byl vyloženě krásný, ačkoliv jeho pohledné rysy zdobila čerstvá modrofialová modřina na tváři.

„Představuji ti Adlara Přadláka, můj pane,“ řekl minstrel. „S tvým svolením by se k nám rád připojil.“

„Jako sluha?“

„Jako voják,“ odpověděl žonglér a poprvé zvedl hlavu. Vyhrkl to rázně, ale hned potom zbledl a sklopil oči, když uviděl můj výraz. „Když jeho lordstvo dovolí.“

Další špeh? Hned jsem tu myšlenku zavrhl, když jsem v mladíkově tváři uviděl zjevný strach, navíc prokládaný nervózním škrundáním v břiše. Něco takového se jenom těžko nařinuje.

„Narovnej se,“ štkl jsem na něj. Adlar Přadlák se znovu zachvěl, ale poslechl, a když se přestal hrbít, měřil skoro tolik co já. Měl statnou postavu, svaly zocelené neustálým cvičením, ale kromě té modřiny na tváři se nezdálo, že by se v životě setkal s násilím.

„To ti vyrobil otec?“ zeptal jsem se a ukázal na modřinu.

„Upadl jsem, můj pane.“

„Leda tak kulový. Dám ti jednu radu, mládenče: nikdy nelži chlapovi, když ho žádáš o laskavost; neumíš to. Tak udělal ti to otec?“

Žonglér zamrkal, přešlápl z nohy na nohu a potom letmo střelil pohledem po Ayin, než odpověděl. „Matka, můj pane,“ vysoukal ze sebe s nuceným úsměvem. „Umí se dost naštvat, když se nám vystoupení nevydaří.“

Čekal jsem zahanbené přiznání, že je jeho otec opilec a násilník. Dalo by mi to příležitost zeptat se ho, jestli mu tu ránu vrátil, a pak ho vyhodit, kdyby řekl, že ne. *Vrať se, až toho hajzla pošleš k zemi, kluku. Pro třísořítky v téhle kompanii není místo.* Ale výprask od matky postavil všechno do trochu jiného světla.

„Umíš jezdit na koni?“ zeptal jsem se ho a upřeně jsem se mu podíval do očí, aby nezapomněl, co jsem říkal o lhaní.